

Az Úr Lelke Üzen

A KERKEGEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
2023. XXV. évfolyam 2. szám

Pünkösöd

„A Szentlélek eljövetele pedig erővel tölt majd el benneteket, hogy tanúságot tegyetek rólam...”

A Szentlélek eljövetele. A csíkszentléleki Szentlélek eljövetele-templom egykori főoltárának középkepe 1510-ből.

(ApCsel: 1.8)

Képes krónika

Zengő templomunk köszöntötte a tavaszt

Ismét megrendezésre került a már hagyománynak számító Tavaszköszöntő Hangverseny, melynek idén is a kerekegyházi katolikus templom adott otthont.

Előszó

Kedves Testvérek! Szeretettel köszöntök Mindenkit!

Legnagyobb ünnepeit az Egyház vigíliával ünnepli. Pünkösd előestéjén arra emlékezünk, hogy a Szűzanya és az apostolok imádkozva várták a Szentlélek eljövetelét. Nekünk is szükségünk van a Szentlélek ajándékára. Buzgó és állhatatos imával tegyük erre méltóvá magunkat.

Az Ószövetségben a pünkösd, aratási ünnep volt. Számunkra a pünkösd a megváltás művének beteljesedését jelenti. Ő erősít meg minket hitben és szeretetben. Ő ad erőt a tanúságtételre, irányítja az egyházat, és munkálja az egységet.

A Szentlélek eljövetelét külső jelek kísérték. A lángnyelvek jelképezték a Lélek tisztító tüzét és lelkesítő erejét. Hatása megmutatkozott az apostolok életében, s folytatódik tovább az Egyház állandó megújulásában. *(ApCsel. 2, 1-11)*

Az Egyházban a Szentlélek osztja ki a különféle kegyelmi adományokat. Ő a titokzatos test Lelke, aki minden tagot arra képesít, hogy higgyen Jézusban és szolgáljon neki. *(1 Kor. 12, 3-13)*

Mindannyian rászorulunk arra a békességre, amelyet az Úr kívánt apostolainak. S rászorulunk a Szentlélek erejére, hogy bűneink kötelékétől feloldozást nyerjünk. Új teremtménnyé tesz bennünket a feloldozás, amelyet a Szentlélek által kapunk. *(Jn. 20, 19-23)*

Istenünk áraszd ki a Szentlélek ajándékait az egész világra, és töltsd be híveid szívét isteni kegyelmeddel, amellyel egykor elindítottad az evangélium hirdetését. Amen.

Áldott Pünkösdöt Mindenkinnek!

Éljük meg, tapasztaljuk meg az Egység, a Szeretet Lelkét pünkösdhétfőn (május 29.-én) az egyházközségi családi napon a Kunság majorban!

Norbi atya

Juhász Gyula: Föltámadás után

*Negyven napig még a földön maradt
És nézte az elmúló tájakat.
És mondta: Ez Jordán, ez Golgota.
Itt verejték volt és emitt csoda.
És nézte, hogy a játszó gyermekek
Homokba írnak nagy keresztek.
És nézte, hogy a sírján csöndesen
Megnő a fű és borostyán terem.
Aztán megállt a Tábor tetején.
Oly könnyű volt a szíve, mint a fény.
Mint pelyhet, érezte az életet
És derűsen és némán mennybe ment.*

Aki irgalmasságot cselekedett vele...

Valamikor ősi magyar szokás volt, hogy amikor a legény megkérte a lány kezét, az édesapa így bízta rá leányát jövődöbeli vejére: „Vigyázz rá, fiam!” És erre azt illet válaszolni: „Ne féljen, úgy vigyázok rá, mint a szemem fényére!” Néha még ma is használjuk a kifejezést: Vigyázok rá, mint a szemem fényére. Mély igazságokat mondunk ki ebben a mondatban. Nem csupán a szemről van itt szó, hanem a szem fényéről. Arról, hogy a szemünk több mint látószerv. Így beszél erről Jézus: „A test világossága a szem. Ha tehát a szemed jó, egész tested világos lesz, de ha a szemed rossz, az egész tested sötét lesz. Ha pedig a benned lévő fény sötétség, milyen nagy akkor a sötétség! (Mt 6,22–23). A szemünkben ott lehet a fény, a világosság, a remény, a mosoly, a derű, ugyanakkor ott lehet benne a homály, az elkeseredettség, a kilátástalanság, a szomorúság. Nagypénteken sok tanítvány elvesztette a szeme világát. A látását nem, de a szeme világát, azt igen.

A húsvéti fény azonban húsvétvasárnaptól újrakezdi munkáját: az egyébként látó tanítványokat belsőleg is látóvá tenni.

Nem teljesen gördülékeny és nem egységes ez a folyamat a tanítványok esetében sem. Hiába megannyi csodatétel, hiába három évi szüntelen tanítás és lelkesítés a Mestertől, hiába tíz jó barát egybehangzó állítása, Tamás apostolt mindez hidegen hagyja, és kijelenti: „Én ugyan nem hiszem!” Micsoda belső sötétség az, amely ráborult Tamásra!

A lelki traumák feldolgozásához idő kell. Bár napjainkban már maradi szokásnak tűnik, mégis volt valami bölcsesség abban, hogy régen egy évig gyászolták az elhunytat. Átélni az első karácsonyt, az első húsvétot, az első családi ünnepeket a meghalt családtag nélkül... A gyász feldolgozása rendkívül időigényes folyamat, nem szabad és nem lehet az időt megspórolni ezzel kapcsolatban.

Időre volt szüksége Tamásnak is, hogy belássa, nem Isten hagyta el őt, hanem mindez fordítva történt: ő maga volt az, aki elhagyta Isten biztonságot nyújtó közösségét. Az pedig Isten végtelen irgalmának megnyilvánulása, hogy az egyéves gyászidőt Tamás apostol esetében lerövidítette tíznaposra. Jézus irgalmasságot cselekedett vele.

Krisztus nemcsak Tamásnak, hanem nekünk is megmutatja tenyerét és oldalát: Érted lett átverve...

Ilyen tényéren hordozlak, ilyen tényérrrel váltottalak meg, ilyen tényéren vittem fel a fára az összes bűnödöt.

Köszönjük meg a mai napon Jézusunknak jóságos, szelíden figyelmeztető és közben simogató, végtelenül irgalmas tenyerét! Ahogy Ady is hálálkodik, amikor élete egyik mélypontjából Isten kegyelméből kilábal: „És magvakultak / Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom, / De őt, a fényest, nagyszerűt, / Mindörökre látom.” Engedjük, hogy megvakuljanak hiú szemeink, melyekről azt hittük, hogy jók és látók. Bűnbánóan merjük mondani: „Én Uram, én Istenem!”, hogy újra felcsillanjon szemünkben a Fény, a Világ Világossága! És ne felejsük el, fontos feladatunk: vigyáznunk kell a szemünk fényére, nagyon-nagyon!

Magyar Kurír: Fekete Szabolcs Benedek

A keresztt és a feszület közötti alapvető különbségek

Nem mindenki tudja, de a keresztt és a feszület két különböző dologra utal: az egyik a feltámadásra, a másik pedig Krisztus áldozatára. Mit érdemes tudni ezekről a kereszttény szimbólumokról.

Mindig is tudni szeretne volna, hogy mi különbözteti meg a keresztt a feszülettől?

A feszület a megfeszített Krisztust ábrázolja egy keresztre szögezve, míg a keresztt önmagában van, a szent test nélkül. Ez a két szimbólum két különböző misztériumra utal, mégsem teljesen szétválaszthatók.

A feszület

A megfeszítésre utaló feszület szó a latin „cruci fixus”-nak felel meg, ami annyit tesz: „a keresztre rögzítve”. Ez utalás Jézus Krisztusra, akit a Golgotán a keresztre szögeztek. A feszület tehát nem csak keresztt, hanem keresztt egy Krisztus-ábrázolással. Sok katolikus feszületen szerepel az „INRI” rövidítés, ami latinul „Jesus Nazarenus Rex Iudaeorum”, azaz „Názáreti Jézus, a zsidók királya”. Rendkívül erős szimbóluma annak, hogy Jézus áldozatot hozott az emberiség üdvösségéért – ezért nem szabad felületesen vagy felelőtlenül használni.

A feszület viselése fizikai emlékeztetőjel Isten végtelen szeretetére, aki még a legfájdalmasabb szenvedést is magára vállalta azért, hogy megváltson minket. A feszület a katolikus egyházhoz kapcsolódó szimbólum, a protestáns felekezetek többsége általában inkább a kereszttet használja, mint a feszületet.

A keresztt

A keresztt a keresztténység egyetemes szimbólumává vált. A szó szoros értelmében a keresztt szó jelentése azonban csak az eszközre vonatkozik, nem ábrázolja a rászögeztett Krisztus-testet. A keresztt mindeneelőtt a kínzás egyik formáját jelentette, amelyet a rómaiak használtak kegyetlen módon az elítéltek büntetésére és kivégzésére.

Jézus Krisztus rettenetes szenvedések között halt meg a kereszten. Épp ezért sok protestáns közösség szerint a feszületet nem szabadna a kereszttény hit szimbólumaként használni, hiszen a feltámadt Krisztus legyőzte a halált, így már nincs a keresztre szögezve.

A katolikusoknak kereszttet vagy feszületet kell viselniük?

A katolikusok hisznek a feltámadásban. És abban is hisznek, hogy a feltámadás megkoronázta Krisztus kereszttáldozatát. És ezt az áldozatot, amely megmentette az embereket a bűneik következményétől, soha nem szabad elfelejteni vagy különválasztani a feltámadás dicsőségétől.

A katolikusok egyaránt hordhatnak kereszttet és feszületet is. A lényeg az, hogy legyenek tudatában annak, hogy mit szimbolizálnak, és mindeneelőtt a megváltás misztériuma egységének: nincs feltámadás keresztt nélkül, a kereszttnek pedig nincs értelme, csak a feltámadás perspektívájából.

*Forrás: Aleteia
Fordította: Görgényi Adél*

Isten szolgája

Boldog Carlo Acutis: *Carlo Acutis* (1991-2006) olasz szülők gyermekeként Londonban született. Szülei nem voltak különösebben vallásos emberek, Carlót nagynénje révén érintette meg az Úr kegyelme. Azóta már a szülei is megtértek, s édesanyja Carlót nevezi az ő megmentőjének.

Összesen 15 év adatott meg neki itt a földi életben, s ezalatt nőtt a lelki élet kiemelkedő példaképévé. Rövid életére a természetességgel megélt, elkötelezett hitélet volt jellemző, a forró szeretet Jézus és a Szűzanya iránt. 14 évesen hitoktatója felkérte „segéd-hitoktatónak”, és a kisebb gyerekeket tanította, nevelte Isten szeretetére, és a plébánia önkénteseként - megtakarított zsebpénzéből - segítette a hajléktalanokat és a szegényeket. A plébánián jótékonyági vásárokat szervezett a missziók megsegítésére.

Mindezek mellett olyan volt, mint bármelyik kiskamasz, nyitott volt a világ dolgaira, szenvedélyesen érdekelte az informatika. Filmeket készített és vágott, programozott, weboldalakat szerkesztett, képregényeket tervezett. Sportolt és társasági ember volt, barátai felnéztek rá. Önfegyelme és tudatos életvitele példaként áll előttünk: önmaga korlátozta a videojátékokkal töltött idejét: heti 1 órát engedélyezett magának - s azzal magyarázta, hogy nem válhat semminek sem a rabjává.

Milánóban kezdte meg iskolai tanulmányait, és plébánosa felterjesztésére püspöke engedélyezte, hogy korát megelőzve már 7 évesen elsőáldozáshoz járuljon. Carlo méltó volt erre a különleges engedélyre és meg is hálálta: minden nap részt vett a szentmisén és szentáldozáshoz járult, mise után pedig ott térdelt a tabernákulum előtt. Életében központi helyet foglalt el az eucharisztikus Jézus szeretete, és rendszeresen imádkozta a rózsafüzért. Papírra vetette lelkének felismerését: „Minél többször járulunk szentáldozáshoz, annál inkább hasonlatossá válunk Jézushoz, és már itt a földön megízleljük a mennyországot.”

Az Úr különleges képességgel áldotta meg: a számítástechnika zsenijének tartották. Kiemelkedő képességét is Isten dicsőségére fordította: a technika modern eszközével is az Eucharisztia tiszteletét kívánta terjeszteni. Szomorúan látta, milyen sok ember nem járul szentáldozáshoz, és kereste a módját, hogy felébressze lelkiismeretüket, és ráébressze őket az Eucharisztia fontosságára. Ezért 11 éves korában létrehozta a Virtuális Eucharisztikus Múzeumot,^[1] melyben bemutatott 136 eucharisztikus csodát a világ minden tájáról. Arra kérte szüleit, vigyék el minden eucharisztikus csoda helyszínére – ez a csodálatraméltó terve két és fél év alatt valósult meg.

Életét, életszentségét meghatározó gondolataiból:

- „Mindig egységben lenni Jézussal - ez az én életprogramom. Az Eucharisztia az én autótutam az ég felé.”
- „Az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztus előtt állva szentté leszünk.”

- „Kilométeres sorok állnak egy koncert vagy egy focimeccs előtt, de a tabernákulum előtt üres a tér. Az emberek nem tudják, mi hiányzik nekik, mert ha tudnák, a templomok úgy megtelnének emberekkel, hogy be se férnénk. Az Oltáriszentségben Krisztus éppúgy jelen van, mint 2000 évvel ezelőtt, az apostolok idejében; és akkoriban, ha valaki találkozni akart Krisztussal, sokat kellett utaznia, szemben velünk, akik ma sokkal szerencsésebb helyzetben vagyunk, hiszen akármelyik közeli templomban megtalálhatjuk Őt. Jeruzsálem ott van a küszöbünkön!”
- „Mindenki eredetinek születik, és mégis sokan fénymásolatként halnak meg. Eredetiként meghalni úgy kell, hogy az ember hagyja, hogy Krisztus vezesse, és közben szüntelenül Őrá néz. Ha közelebb akarunk kerülni a mennyei hazához, és nem akarunk „másolatokként” meghalni, akkor Isten szavát kell iránytűnek tekintenünk, mindig ahhoz kell mérnünk magunkat.”
- „A végtelen kell, hogy legyen a célunk, nem a véges. A Végtelen a szülőföldünk. Időtlen idők óta várnak minket a mennyországban.”
- „A Golgotára mindannyian felmegyünk. Szentté válhatunk az út során.”

Carlo 2006. október 12-én hunyt el Milánóban: a leukémia egy igen agresszív változata három nap leforgása alatt kioltotta földi életét. Haldoklásában így vigasztalta édesanyját: *„Azzá válok, aki már most vagyok Isten gondolataiban.”*

Két hónappal a halála előtt, amikor még semmi tünete nem volt a betegségének, felvett egy videót, amit a szülei csak sokkal később találtak meg, és amelyben mosolyogva azt mondta, hogy kész meghalni, és kérte, hogy Assisiben temessék el. Mindezt egy teljesen egészséges, 15 éves fiú vette filmre! Gyorsleforgású betegségében szenvedéseit a pápáért és az egyházért ajánlotta fel. Carlót – kívánságának megfelelően – Assisiben temették el. Földi maradványait 2019-ben a Szent Ferenc ruhái levetéséről (Spogliazione) nevezett Szűz Mária templomban helyezték el.

Könyvek és egy dokumentumfilm hirdeti az egész világon Carlo rendkívüli életét. A világ minden táján fiatalok tanúsítják, hogy konkrét segítséget jelent számukra Carlo életpéldája. Sokan arról számolnak be, hogy Carlo példájára sok év után megtértek és újra közel kerültek a hithez. A tizenévesek tapasztalata: egyszerre lehetnek szentek, átlagosak és egyediek. Carlo hiteles erőforrása kortársainak: élete igazolja, hogy ma is lehetséges Jézus útját járni. És talán azt is, hogy másikat nem érdemes.

Ferenc pápa 2018-ban Carlót Isten tiszteletreméltó szolgájának nyilvánította, 2020 februárjában pedig közzétették azt a dekrétumot, amely egy Carlo közbenjárásának tulajdonított csodás gyógyulást ismer el. A dekrétumban említett csoda 2013-ban történt, egy hasnyálmirigy gyulladásban szenvedő milánói brazil kisfiú esetében, akit állapota súlyossága miatt már meg sem műtöttek. Ekkor a család és a plébánia bizalommal teli imádságba kezdett, és kérte a szentség hírében meghalt Carlo Acutis közbenjárását. Az Úr pedig megtette a csodát.

Carlo Acutist 14 évvel a halála után, 2020. október 10-én Assisiben a Szent Ferenc bazilikában boldoggá avatták. Ünnepe: október 12. Előtte – az előírás szerint – a 2019-ben áthelyezett sírját kinyitották, és testét szinte romlatlannak találták.

A fiatalok iránti üzenet gyanánt testét sportruházatba öltöztették, és üvegkoporsóját 17 napon át nyitva hagyták, hogy tisztelői kifejezhessék előtte, pontosabban az Úr előtt a szeretetük és csodálatuk megnyilvánulását.

Forrás: www.miracolieucaistici.org

Megszívlelendő gondolatok a pápalátogatásból

Emlékszünk rá, hogy két évvel ezelőtt, amikor az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával a záró misét celebrálta, megígérte nekünk, hogy még eljön hozzánk, mert kevés időt tudott csak velünk tölteni. Mostani látogatása előtt pedig azt nyilatkozta: *„Elmegyek Budapestre, elmegyek a szeretett magyarokhoz, hogy átöleljem őket.”*

Igen, eljött, és valóban átölelt minket, ahogyan mi is még jobban szívünkbe fogadtuk őt, lépten-nyomon megnyilvánuló kedvességét és szeretetét.

Megérkezése után a Novák Katalin köztársasági elnökkel, majd pedig Orbán Viktor miniszterelnökkel folytatott találkozót követően Ferenc pápa a budapesti Karmelita kolostorban az állami hatóságok, a társadalmi élet és a diplomáciai testület képviselői előtt tartotta meg első beszédét, amelyből idézünk:

„Abban a világban, amelyben élünk, a közösségi politika és a multilateralizmus iránti szenvedély mintha már a múlté lenne: úgy látszik, végig kell néznünk, ahogy a béke álmát éneklő kórusnak sajnálatosan leáldozik, miközben a háború szólistái törnek utat maguknak. Általánosságban elmondható, hogy a nemzetek közötti békés és stabil közösség felépítése iránti lelkesedés mintha eltűnt volna az emberek fejéből, miközben új mozgástereket jelöltek ki, megjelentek az ellentétek, fellángolt a nacionalizmus és az ítélkezés, a kommunikáció hangneme pedig elmérgesedett.

Nemzetközi szinten úgy tűnik, hogy a politika a problémák megoldása helyett inkább az indulatokat szítja, megfeledezve a háború borzalmi után elért érettségről, visszafejlődve egyfajta háborús infantilizmusba. [...] Ebben a történelmi helyzetben Európa szerepe alapvető jelentőségű. [...] Ezért elengedhetetlen, hogy újra felfedezzük az európai lelket: az alapító atyák lelkesedését és álmát, olyan államférfiakét, akik tudtak a saját korukon, a nemzeti határokon és a közvetlen szükségleteken túlra tekinteni és olyan diplomáciát kialakítani, amely képes volt egységet alkotni ahelyett, hogy a szakadékokat szélesítette volna.”

Pénteken délután Ferenc pápa a Szent István bazilikában találkozott az egyház képviselőivel, püspökökkel, papokkal, diakónusokkal, szerzetesekkel, papnövendékekkel és lelkipásztori munkatársakkal. Ebből a beszédből több részletet is kiemelünk.

A modern világ két kísértése

„Két értelmezés – úgy is mondhatnám, hogy két kísértés – (áll előttünk), amelytől Egyházként mindig óvakodnunk kell. Az első a jelenlegi történelem katasztrófális olvasata, amelyet azok kishitűsége táplál, akik azt ismételtetik, hogy minden elveszett, nincsenek már meg a múlt értékei, nem tudjuk, hová jutunk. (...)

És ott a másik veszély, saját korunk naiv olvasata, amely viszont az alkalmazkodás, a konformitás kényelmén alapul, és elhíti velünk, hogy mégiscsak rendben van minden, csak a világ mostanra megváltozott, és megkülönböztetés nélkül alkalmazkodnunk kell hozzá. Ez helytelen! Íme, a katasztrófális kishitűséggel és a világias alkalmazkodó szellemmel szemben az evangélium új látást ad nekünk, megajándékoz a megkülönböztetés kegyelmével, hogy egyszerre befogadó magatartással és a prófécia lelkével lépünk be korunkba.”

A papi hivatások válságáról

„Különösen a papok túlterheltségét szeretném kiemelni. Egyrészt a plébániai és lelkipásztori élet követelményei sokrétűek, másrészt a hivatások száma csökken, és a papok kevesen vannak, sokan közülük előrehaladott korúak és a fáradtság jelei mutatkoznak rajtuk.

Ez sok európai ország közös valósága, amellyel kapcsolatban fontos, hogy mindenki – lelkipásztorok és világi hívők egyaránt – érezze a közös felelősséget: mindenekelőtt az imádságban, hiszen a válaszok az Úrtól és nem a világtól jönnek, a tabernákulumból, nem pedig az internetről. Aztán a hivatásokért végzett lelkipásztori munka szenvedélyében, keresve annak a módját, hogy a sajátos megszentelődés útján is lelkesen felkínáljuk a fiataloknak Jézus követésének a varázsát.”

A jövőnk kulcsa az imádságban rejlik

„Meggyőződésem, hogy sziklaszilárd hitetek van, és hálát adunk Istennek érte. Szeretnék megemlékezni Mindszenty bíboros úrról, aki hitt az ima erejében, olyannyira, hogy szinte szállóigeként idézik szavait: „Ha van egymillió imádkozó magyar, nem félek a holnaptól!” Legyetek befogadóak, legyetek tanúi az evangélium ígéretének, de mindenekelőtt legyetek az imádság emberei, mert a történelem és a jövő ettől függ.”

A látogatás második napján, szombaton délelőtt a Szentatya a budapesti Rózsák terén található Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban találkozott szegényekkel és menekültekkel. A helyszínen jelen voltak valamennyi katolikus segítségnyújtó képviselői is. Íme két idézet ebből a beszédből:

„Ez vonatkozik az egész Egyházra is: nem elég csak kenyeret adni, ami a gyomrot táplálja, hanem az ember szívét is táplálni kell! A tevékeny szeretet nem pusztán anyagi és szociális segítségnyújtás, hanem az egész emberre figyel és Jézus szeretetével talpra akarja őt állítani: olyan szeretet, amely segít visszanyerni szépségünket és méltóságunkat.”

„Az igaz hit az, amely kényelmetlen, amely kockáztat, amely kilép a világba, hogy találkozzon a szegényekkel és képessé tesz arra, hogy saját életünkkel a szeretet nyelvét beszéljük.” Szombaton délután a Papp László Sportaréna adott otthont a Szentatya fiatalokkal való találkozásának. A pápa beszéde figyelmeztetett arra, mennyire ostoba dolog bezárkózni magunkba és beérni egy mobiltelefonnal és néhány barátal. Ez semmi jóra nem vezet. „Az élet valódi, nem virtuális, nem egy képernyőn folyik, hanem a világban!” – mondta a Szentatya, majd tanácsokat adott az aktív élethez:

„Az ember nem attól lesz nagy, hogy mások fölé emelkedik, hanem attól, hogy másokhoz leereszkedik; nem mások kárára, hanem mások szolgálatával (vö. Mk 10,35-45). Látjátok, kedves barátaim, Jézus örül annak, ha nagy dolgokat érünk el. Nem azt akarja, hogy lusták és kényelmes emberek legyünk, nem azt akarja, hogy csendesek és félénkek legyünk, hanem azt akarja, hogy élők, aktívak, főszereplők legyünk. Ő soha nem kicsinyli le várakozásainkat, hanem éppen ellenkezőleg, vágyaink mércéjét emeli fel.”

A kenyérszaporítás csodájával kapcsolatban pedig ezt mondta:

„Az evangélium [a csodálatos kenyérszaporításról] nem említ egy részletet, amit a mi képzeletünkre bíz: hogyan vették rá a tanítványok azt a fiatalembert, hogy odaadja mindenét? Talán megkérték, hogy adja oda az ebédjét, ő pedig körülnézett, és látta, hogy több ezer ember van itt. És talán hozzájuk hasonlóan ő is azt válaszolta, hogy „Nem elég, miért kértek engem, inkább a ti dolgotok, akik Jézus tanítványai vagytok, az, hogy gondoskodjatok erről?”.

Aztán talán azt mondták neki, hogy maga Jézus kéri ezt.

És ő rendkívüli dolgot tesz: megbízik bennük, mindent odaad, semmit sem tart meg magának. Azért jött, hogy Jézustól kapjon, és azon kapja magát, hogy ő az, aki Jézusnak ad. De így történik meg a csoda. A megosztásból születik: a Jézus által véghez vitt megsokszorozás akkor kezdődik, hogy az a fiatalember megosztja vele és másokkal azt, amije van.

Annak a fiatalembernek a keveséből Jézus kezében sok lesz. Íme, ide vezet a hit: az adakozás szabadságához, a nagylelkűség lelkesedéséhez, a félelmek legyőzéséhez, az önmagunk kockára tételéhez! Barátaim, ti mind értékesek vagytok Jézus számára, és számomra is! Ne feledjétek, hogy senki sem veheti el helyeteket az Egyház és a világ történetében: senki sem képes arra, amire csak ti vagytok képesek.”

Vasárnap reggel, Jó pásztor vasárnapján, apostoli látogatásának utolsó napján a pápa szentmisét mutatott be a Kossuth Lajos téren. Nagyon fontos része volt homíliájának, amikor Jézusról, mint kapuról beszélt.

(Jézus Krisztus) azt mondja: „Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözülni, ki-be jár és legelőt talál” (Jn 10,9). Hallgassuk meg újra figyelmesen: bemegy és kijön. Jézus a kapu, amely szélesre tárult, hogy beléphessünk az Atya közösségébe és megtapasztalhassuk irgalmát; de mint köztudott, a nyitott kapu nemcsak arra szolgál, hogy belépünk valahová, hanem arra is, hogy elhagyjuk azt a helyet, ahol vagyunk. Így hát, miután visszavezetett minket Isten karjai közé és az Egyház közösségébe, Jézus az a kapu, amely a világba irányít minket: arra buzdít, hogy menjünk ki és találkozzunk testvéreinkkel.

És jegyezzük meg jól: mindannyian – senkit sem kizárva ebből a „mindannyian”-ból – erre kaptunk meghívást: hogy kilépünk a komfortzónánkból és legyen bennünk bátorság eljutni az összes perifériára, ahol szükség van az evangélium világosságára.

Szomorú és fájdalmas zárt kapukat látni: önzésünk zárt kapuit azok előtt, akikkel nap, mint nap elmegyünk egymás mellett; individualizmusunk zárt kapuit egy olyan társadalomban, amely sokakat azzal fenyeget, hogy elszorvasztja őket a magány; a szenvedők és a szegénységben élők iránti közönyünk zárt kapuit; a zárt kapukat azokkal szemben, akik idegenek, mások, menekültek, szegények.

Végül pedig egyházi közösségeink zárt kapuit: bezárkózva magunk közé, bezárkózva a világ előtt, bezárkózva azok előtt, akik „nincsenek rendben”, bezárkózva azok előtt, akik Isten bocsánatára vágnak. Kérlek benneteket: nyissuk ki a kapukat! Próbáljunk mi is – szavakkal, gesztusokkal, hétköznapi tettekkel – olyanok lenni, mint Jézus: nyitott kapuk, olyan kapuk, amelyeket senki előtt nem csapnak be, olyan kapuk, amelyeken mindenki beléphet és megtapasztalhatja az Úr szeretetének és megbocsátásának szépségét.

Utazásának utolsó programpontjaként, vasárnap délután a Szentatya az egyetemi és kulturális élet képviselőivel találkozott a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai és Bionikai Kar aulájában, ahol a következőkre hívta fel a figyelmet:

„Ismerd meg önmagad”. Ez az egyik kulcsgondolat, amelyet búcsúzóul rátok szeretnék bízni. De mit is jelent megismerni önmagadat? Azt jelenti, hogy fel kell ismernünk a határainkat és ebből következően meg kell fékeznünk az önelégültségben gyökerező önhittségünket. Ez hasznos számunkra, mert elsősorban azért, hogy magunkat teremtményként ismerjük fel, válunk alkotóvá és merülünk el a világban, ahelyett, hogy uralnánk azt. És miközben a technokrata gondolkodás a határokat nem ismerő haladást hajszolja, az ember valójában törekeny és gyakran épp a határain érti meg, hogy Istentől függ, és hogy össze van kapcsolva másokkal és a teremtéssel. ... Önmagunk megismerése máshogy fogalmazva arra szólít fel, hogy egy erényes dialektikába integráljuk az ember törekenységét és nagyságát.”

„Magyarországon egymást követték azok az ideológiák, amelyek igazságként mutatkoztak be, de szabadságot nem adtak. És ez a veszély ma sem szűnt meg: gondolok itt a kommunizmusból a konzumizmusba való átmenetre. Mindkét „izmus” közös vonása a szabadság hamis eszméje; a kommunizmus „szabadsága” olyan „szabadság” volt, amelyet rákényszerítettek az emberekre, amelyet kívülről korlátoztak, amelyben mások döntöttek; a konzumizmus „szabadsága” pedig egy szabadelvű, hedonista, önelégedett „szabadság”, amely a fogyasztás és a tárgyak rabszolgáivá tesz bennünket. Milyen könnyű eljutni a gondolkodásra mért korlátoktól, ami a kommunizmusé, a saját

magunk korlátok nélküli elgondolásához, ami a konzumizmusé! A korlátolt szabadságból egy korlátok nélküli szabadságba. Ezekből kínál Jézus kiutat, mondván, hogy az az igazság, ami az embert a függőségekből és a bezártságból kiszabadítja. Ennek az igazságnak a kulcsa a szeretettől soha el nem szakadó, kapcsolatban maradó, alázatos és nyitott, konkrét és közösségi, bátor és alkotó megismerés. Ez az, aminek a művelésére az egyetemek hivatottak, és amit a hitnek táplálnia kell.”

A pápa látogatás programjának időrendjétől eltérve, végezetül a vasárnapi szentmise végén elmondott beszédből szeretnénk idézni, amelyben a Szentatya kifejezte háláját „az egész szeretett magyar nép felé azért a fogadtatásért és szeretetért, amelyet ezekben a napokban megtapasztaltam”.

Forduljunk most a Szűzanyához. Órá bízok minden magyart, a Magyarok Nagyasszonyára, akit királynőként és patrónaként hívtok segítségül. És innen, e nagyszerű városból és e nemes országból az ő szívére szeretném bízni az európai kontinens hitét és jövőjét, amelyre e napokban sokat gondoltam, különösképpen a béke ügyét. Szent Szűz, tekints a különösen sokat szenvedő népekre. Tekints különösen a szomszédos, meggyötört ukrán és az orosz népre, neked szentelt népeidre. Te, aki a Béke Királynője vagy, öntsd az emberek és a népek vezetőinek szívébe a vágyat, hogy a békét építsék, hogy a következő nemzedékeknek a remény jövőjét nyújtsák, ne a háborút; egy bölcsökkel és nem sírokkal teli jövőt; egy testvérekkel és nem falakkal teli világot.

Összeállította: Kántorné Polonyi Anna és Solymosi Judit.

Fotó: Getty Images

Elég volt a háborúból, a vérontásból

„Ha teljesítik kéréseimet, Oroszország meg fog térni és békéjük lesz; ha nem, tévedéseit a világra fogja szórni háborúk gerjesztésével és az Egyház üldözésével. A jók vértanúk lesznek, a Szentatyának sokat kell szenvednie, nemzetek fognak elpusztulni. Végül az én Szeplőtelen Szívem győzni fog. A Szentatya föl fogja ajánlani nekem Oroszországot, mely meg fog térni, és a világ egy békés korszakot kap ajándékkul.”

Fatimában a Boldogságos Szűz Mária május 13-tól október 13-ig hat alkalommal jelent meg a három pásztor gyermeknek, hogy tolmácsolják az emberiségnek a mennyország üzenetét.

Az idézett felszólítás nem két éve hangzott el, hanem 106 éve! Már akkor egyértelművé vált, hogy a világ békéje nem valósulhat meg Oroszország nélkül. Ameddig nem vesszük komolyan Mária kérését, ne várjuk, hogy minden jobbra fordul. Van megoldás, Mária Szeplőtelen Szívéhez folyamodni, hogy elérkezzen a győzelem, ami nem egyik vagy másik ország háborúban aratott elsőségét jelenti, hanem a teljes kiengesztelődést.

Elég volt a háborúból, a vérontásból! Állítsuk meg az öldöklés pusztító gépezetét!

Sajnos azonban az ember a lehető legrosszabb utat választotta, egy Isten nélküli világ megalkotását. Legyünk egy kicsit kritikusak, nem csak a világi hatóságok vették félvállról a fatimai üzeneteket, az Egyház sem fordított kellő figyelmet rá. Hosszú évtizedekig halogatták a lépéseket, és akkor már sok minden megkésett volt. Bekövetkezett a második világháború, Oroszország elterjesztette tévtanait, és az Egyház – benne a Szentatya – sokat szenvedett és szenved azóta is. Mert még mindig nem sikerült a kérést maradéktalanul teljesíteni!

Ahelyett, hogy felismernénk a jeleket, a modern ember mindent feláldoz a tudomány oltárán. A transzcendenst elutasítja és az ész elsőbbségét hangsúlyozva teremt káoszt és bizonytalanságot. Egyre mélyebb társadalmi feszültségeket generál szegények és gazdagok között, relativizálja a család intézményét, egy törpe kisebbség akarátát erőlteti a többségi társadalomra, üldözi az Egyházat és mindazt, ami képes rendet tenni abban az új világban, amit megalkottak.

Szent II. János Pál pápa erre figyelmeztette Európát és különösen a '90 után szabaddá vált országok népeit, hogy ne dőljenek be a szekularizáció hazug és álságos reklámjainak, a könnyen jövő gazdagság és jólét hazug illúzióinak. Továbbra sincs ingyen gulyás, (persze ezt nem a pápa mondta) mindenért drága árat kell fizetni. Látjuk az elmúlt 30 év „termését”. Mi magyarok éllovasok vagyunk abban, ahogyan átvettük a nyugat „világmegváltó” újításait. Veszélynek tesszük ki gyermekeinket, unokáinkat, ha továbbra sem halljuk meg Fatima hangját.

A béke megvalósulása a szívekben kezdődik. A kemény és megkeseredett szívek nem tudják befogadni a gyógyulás ellenszereit: a feltámadott Krisztus békére hívó szavait. Adja meg az Isten, hogy a 106 évvel ezelőtti történések egy új világ hajnala és ne egy új, sötét korszak kezdete legyen.

Bese Gergő atya

Tavaszköszöntő

2023. április 21-én, a már hagyományosnak számító Tavaszköszöntő hangversenynek adott otthont a kerekegyházi katolikus templom.

Minden fellépő már hetekkel előtte izgatottan, de lelkesen készült erre az alkalomra. A műsort a Kereki Nótások nyitották meg a helyszínhez és az alkalomhoz illő dalaikkal. Majd együtt énekeltek fiatalok és szépkorúak a Tavaszi szél vizet áraszt kezdetű népdalban. Ezt követően a Tavaszi Szél Népdalkör eddig nem hallott, szívet melengető népdalai csendültek fel.

Ezután a „Nyitnikék” Kiskórus vidám tavaszébresztő dallal kedveskedett a hallgatóságnak. Annyira jó volt látni és hallani, ahogy a két korosztály együtt énekelhet ezen az estén! A hangverseny a helyi általános iskola művészeti iskolás gyermekeinek szebbnél szebb hangszeres előadásaival folytatódott.

A közönség gyönyörködhetett furulya, fuvola, zongora, gitár és gordonka muzsikákban. A felkészítő tanárok is nagyon boldogok voltak, amikor tanítványaik kifejezően, hibátlanul eljátszották a darabjaikat és a templomban összegyűlt igen nagy létszámú hallgatóság tapssal jutalmazta a csodálatos bemutatókat.

Bízunk benne, hogy a kerekegyházi Katona József Művelődési ház által szervezett program jövőre is megrendezésre kerülhet a város lakosságának meglegedésére. Köszönjük szépen a lehetőséget és az élményekben gazdag estét minden fellépőnek és a közönségnek!

*A fellépők és a felkészítők nevében a “Nyitnikék” Kiskórus és a Tavaszi Szél Népdalkör vezetője:
Vágóné Schizler Zsuzsanna*

A dallamok útra kelnek...

Templomunk akusztikáját kihasználva idén is megrendezésre került a Tavaszköszöntő hangverseny. Az egybegyűlt közönség a helyi közösségből szerveződő kórusokat, valamint a zeneiskola növendékeit hallgathatta meg.

Megindító volt a Tavaszi Szél Népdalkör és a Nyitnikék gyermekkórus közös fellépése, melyben az alkalomhoz illően főként tavaszi műveket adtak elő. Nagyszerű volt az összhang az idős hölgyek, és a gyermekek között, és jól érvényesültek külön is. A Kereki Nótások vallásos jellegű dalokkal és katonanépekkel léptek fel. Erős, férfias hangjuk bezengte az egész templomot, a fülbemászó dallamok nagy tetszést arattak.

A zeneiskola számos tanulója megcsillogtathatta tudását. Különféle hangszereken játszottak az előadás során. A hangszerek között szerepelt zongora, cselló, furulya, gitár, fuvola és harangjáték. Sok szereplő rutinos előadónak számított, de a fiatalok közül akadtak olyanok, akiknek ez volt az első nagyobb, város előtti szereplése. Az ő esetükben valóban most keltek útra az első dallamok.

Örömmel bátorítok arra mindenkit, hogy jövőre jöjjön el és hallgassa végig a műsort!

Langmajer Dóra

Édesanyák és Nagymamák köszöntése egyházközségünkben

Anyák napi szentmise végén Norbi atya és Szabó Dani atya megáldotta az Édesanyákat és Nagymamákat. Ajándékként Medjugorje-i Szűzanya képet kaptak ajándékba. Egy szép ima olvasható a hátlapján, amellyel minden édesanya és nagymama a Szűzanyának felajánlhatja életét, kérve az égi édesanya közbenjárását, hogy egyre jobban teljesebbé váljék életükben az Úr Jézus akarata.

Egyházközségi újságunkban az alábbi verssel köszöntjük az Édesanyákat.

Benedek Elek: Áldd meg Isten

Ki az, aki ápol
Születésem óta,
Testemet, lelkemet
A bajtól is óvja?
Ki tanított engem
Isten szent nevére,
S ha baj vagy bánat ér,
Ki ölel szívére?
Könnyes lesz a szemem,
Ha róla beszélek,
Az én édesanyám
Ez az áldott lélek.
És szívemnek nincs szebb
Kívánsága, vágya
Csakhogy őt az Isten
Ezerszer megáldja.

Isten áldása kísérelje minden édesanya és nagymama életét!

Oreskóné Tünde

Köszönet a 40 évünkért

Hogy a szüleink felneveltek, becsületességre, kitartásra, munkára tanítottak.

Áldásul kapott testvéreinkért, akik segítségével megtanultuk az alkalmazkodást, egymáshoz tartozást.

Lettek gyermekeink, akik szeretetet, értelmet, feladatot adtak/adnak a mindennapokban és általuk váltunk felelős felnőtté.

A hit csodájáért, mivel nemcsak a hívást kaptuk meg Istentől, hanem a bátorságot is, hogy el merjük azt fogadni. Ez által naponta áldás fakad az életünkben.

A barátainkért, akikkel sok értékes percet töltünk vidámságban, komoly dolgokban és a bajban is kiségtjük egymást.

Drága fiataljainkért a családukban és a családon kívül, akik a szárnyaink alatt nőttek fel, s elfogadást, tiszteletet, kapunk a törődésért.

Átélt nehézségeinkért is, hiszen az az igazi tanítómester, ami nem hagyja hogy elbizakodottá váljunk.

Szülőtársaink barátságáért, s hogy felnevelték gyermekeink társát.

Unokákért: nem csak Lucáért, hanem Endiért, Samuért, Zselykéért, Dominikért, Almáért, Regőért stb.(reméljük folytatódik a sor) Rajtuk keresztül újra felfedezzük azt a csodát, ahogy kibontakozik az élet és az értelem az emberből.

Lelki vezetőinkért, papjainkért a barátságukért, s azért, hogy általuk kapcsolódhatunk az Istenhez.

Halák Ferenc és Elza

Az élet gyorsaságában lelkileg kapcsolódnunk kell a menny dolgaihoz, hogy ne veszítsük el az irányt és a hitet.

Pio atya

A fagyosszentek

Ezekben a napokban Szent Pongrác és Szent Bonifác vértanúkra, valamint Szent Szervác püspökre emlékeztünk. A közép-európai, így a magyar néphagyomány is „fagyosszentek” néven tartja őket számon.

Szent Pongrác vértanú (május 12.)

Az ázsiai Frigiában született. A 6. században keletkezett szenvedéstörténete szerint szüleit korán elvesztette. A tizennégy éves fiú nagybátyjával, Dénessel frígiai hazájából Rómába költözött, ahol találkozott Marcellinusz pápával és a keresztényekkel. Nemsokára Pongrác is, nagybátyja is megkeresztelkedtek. Pongrác részt vett a közösség imáin és áldozati ünnepein. Hamarosan a rejtőzködő pápát is felfedezte a hatóság, Pongrácot és nagybátyját szintén feljelentették a császárnál. Pongrác a császár előtt bátran védelmezte hitét és a keresztényeket. A fiút a Via Aurelián fejezték le 304-ben.

Tiszteletére az 5. századtól van bizonyíték. Szümmakhosz pápa (498–514) bazilikát emeltetett a Via Aurelián lévő sírja fölé. Rómában fehérvasárnap az újonnan megkereszteltek ünnepi körmenetben a bazilikájához vonultak, ott levetették keresztelési ruhájukat és megújították hitvallásukat. Hitüket az ártatlan gyermek oltalma alá helyezték szeretetük és bizalmuk jeleként. E bizalom eskük megerősítéseként is szolgált bírói tárgyalásokon: a peres felek Pongrác sírjánál esküdtek meg arra, hogy igaz a vallomásuk. A késő középkor óta Pongrácot a tizennégy segítőszent közé sorolják.

Szent Szervác püspök (május 13.)

Tongeren püspöke volt, majd Maastricht városába települt át és az ottani egyházmegye püspöke lett. Jelentős szerepe volt a kereszténység terjesztésében Németalföld területén. Maastrichtban a korábbi római templom helyére felépíttette a Miasszonyunk-templomot, amely ma is a város egyik vallási központja. Kora egyik jelentős egyházi személyisége volt, rengeteget utazott és részt vett számos zsinaton és egyházi gyűlésen. Az eretnekek, különösen az arianizmus elkötelezett üldözője volt.

A legenda szerint, mikor a hunok Rómához közeledtek, Szervác az apostolok sírjánál imádkozott a veszedelem elhárításáért. A harmadik nap végén látomása volt: Szent Péter jelentette neki, hogy a gallok bűnei miatt Isten ítélete nem marad el, de az ő szülővárosát, Maastrichtot Isten megkíméli. Szervác néhány nappal később, 384 pünkösdhétfőjén, május 13-án halt meg. Szabadban lévő sírját soha nem lepte be a hó. Később templomot emeltek fölé és búcsújáró helyé vált. Sírjánál, ereklyéinél sok beteg, ördögös meggyógyult. Szervác hajdani jámbor népszerűségére jellemző, hogy legendája szerint ősei Jézus Krisztusnak voltak rokonai.

Szent Bonifác vértanú (május 14.)

Egy Aglaida nevű nemes hölgy szeretője és vagyonának őrzője volt. Később isteni intésre töredelmesen megbánták bűneiket, és elhatározták, hogy Bonifác a vértanúk holttesteinek megkeresésére indul, hátha ily módon, imáik révén üdvöt nyerhetnek. Néhány nap múlva Bonifác Tarsus városába érkezett. Leült a még élő, szenvedő vértanúk lábaihoz, bilincseiket csókolgatta, és így szólt: „Tapodjátok meg az ördögöt, Krisztus küzdő vértanúi! Csak még egy kicsit tartsatok ki! Rövid a szenvedés, amit örök nyugalom és kimondhatatlan megelegülés követ majd. E kínzások, amiket Isten iránti szeretetből elszenvedtek, csak ideig-óraig tartanak, egy pillanat alatt el is múlnak, és rövidesen az örök boldogság örömébe juttok, ahol Királyotok látásának örvendeztek, néki mennyei énekek dicséretét zengitek, az angyalok kórusában a halhatatlanság díszébe öltözve meglátjátok majd, amint az örök szenvedés poklában gyötrődnek pribékjeitek.”

Bonifácot ezután elfogták. Ő megvallotta kereszténységét. A bíró feldühödött, felakasztatta, és testét addig szaggattatta vaskarmokkal, mígnem előtűntek csontjai; ezután hegyes nádatokat szúrtak körmei alá. Bonifác az égre tekintve derűsen viselte a fájdalmakat. Látva ezt a gonosz bíró, szájába forró ólmot öntetett. A szent vértanú pedig ezt mondta: „Hálát adok neked, Uram, Jézus Krisztus, élő Isten fia.” Ezután a bíró üstöt hozatott, megtöltötte szurokkal, és Bonifácot fejjel lefelé a fortyogó szurokba tetette. Mivel ez sem ártott neki, megparancsolta, hogy fejezzék le. Bonifác május 14-én halt vértanúhalált. Rómában, a Latinnak nevezett út mentén temették el. Sok hitetlen tért meg Krisztus erejét látva a vértanúban.

„Évszázados paraszti tapasztalat szerint – írja Bálint Sándor *Ünnepi kalendáriumában* – ebben az időszakban a melegedő időjárás hirtelen hűvösre fordul, sőt sokszor fagyot is hoz, amely a sarjadó rügyeket, vetéseket tönkre teheti. A szorongás olyan erős, hogy szakrális kultuszuknak nincs nyoma: még szoborállítással sem remélték, hogy a fagyosszentek jóindulata megnyerhető.”

A szentek legendája és az időjárással kapcsolatos megfigyelés között ugyan nincs összefüggés, a néphagyomány azonban teremtett. Az ország különböző tájain különböző hiedelmek, történetek kapcsolódnak a fagyosszentekhez. Forrás: Magyar Katolikus lexikon, Diós István: Szentek élete.

*Lejegyezte:
Oreskó Imre*

Áldozócsütörtök

„Áldozócsütörtök, áldozónap; Urunk mennybemenetelének ünnepe (Ascensio Domini;), húsvét után a 40. nap. Az ősegyház a IV. századig a Szentlélek eljövételével együtt, pünkösdkor ünnepelte. Később a Szentírásból ismert húsvét utáni 40. napra került. A XII. századtól kezdett elterjedni az ünnephez kapcsolódó körmenet szokása. 1918-ig a húsvéti szentáldozás határnapja volt; ebből ered az egyedülálló, magyar név: áldozócsütörtök”

Urunk mennybemenetele

Ezt olvashatjuk az ApCsel 1,1-11-ben. „Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen azután, hogy útbaigazítást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, fölvetetett a mennybe. Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételt megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról.

Egyszer, amikor együtt evett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéreteré, „amelyről – úgymond – tölem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.” Az egybegyűltek erre megkérdezték: „Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?” „Nem tartozik rátok – felelte –,

hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, s egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.”

Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől. Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: „Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.”

Pünkösöd

Jelentése a görög pentekoszté, ötvenedik szóból származik. A Szentlélek eljövetele ünnep, húsvét után 50. napon. Az Ószövetségben az egyik zarándok ünnep, melyen Izrael fiainak meg kellett jelenniük Jahve színe előtt. (*Kiv 34,23; MTörv 16,16*)

Neve a történelem folyamán változott. A *Kiv 23,16*: aratási ünnep, az első búzatermés ünnepe. Jézus korában az ünnep történelmi jelleget öltött: a Sinai-hegyen kapott Törvény kihirdetésének emléknapja, ami az Egyiptomból való kivonulás után 50. napon történt, s ilyenkor nagy sokaság zarándokolt Jeruzsálembe. (*ApCsel 2,5; ZsidTört 17,10*)

Az Újszövetségben Jézus feltámadása után 50. nap, a Szentlélek eljövetelének napja. Az Úr Jézus mennybemenetele előtt (40 nappal a feltámadás után) megismételte a Szentlélek eljövetelére vonatkozó ígérését: megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét és tanúim lesztek az egész föld végső határáig. (*ApCsel 1,8*)

A várakozás és a készülődés napjaiban a 11 apostol és a tanítványok „egy szívvel, egy lélekkel imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt, s a közel 120 fős közösségben megválasztották Júdás utódját Mátyást. Amikor pedig elérkezett pünkösöd napja, mind együtt voltak ugyanazon a helyen. Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol ültek. Majd lángnyelvek jelente meg nekik szétszólva és leereszkedtek mindegyikükre. Eltöltötte a Szentlélek őket és különböző nyelveken kezdtek el beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket. Az összesereglett, mindenféle nyelvet beszélő zarándokok a saját anyanyelvükön hallották szólni az apostolokat, és csodálkoztak. Péter beszélni kezdett és elmagyarázta, hogy amit látnak, az a prófécia beteljesedése, és erre a végkövetkeztetésre jutott: „Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettek, Úrrá és Krisztussá tette!

E szavak szíven találták őket. Megkérdezték Pétert és a többi apostolt: Mit tegyünk hát, emberek, testvérek? Térjete meg, felelte Péter, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert az ígéret nektek és fiatoknak szól, meg azoknak, akik bár távol vannak, meghívott a mi Urunk, Istenünk. Még más egyéb szavakkal is bizonyította ezt, és buzdította őket: Meneküljete ki ebből a romlott nemzedékből! Akik megfogadták szavát, megkeresztelkedtek. Aznap mintegy háromezer lélek tért meg.” (ApCsel. 2,36-41)

„Engedjük szárnyalni a bennünk lévő Szentlelket!”

Húsvét ajándékeként ünnepeljük pünkösd ünnepét, a Lélek kiáradására emlékezünk, aki – ahogy a ének szól – betölti a földkerekséget. Nála van a szó értelme, s mindeneket átjár és mindeneket megújít.

dr. Udvardi György érsek

Tüzes lángnyelvek

1. A Szentlélek eljövetele (Ap Csel 2, 1–11)

Nem villám csapott az utolsó vacsora termébe, hanem tüzes lángnyelvek ereszkedtek le az apostolokra, aminek következtében kiálltak a több ezres tömeg elé, és szokatlanul bátran, „lelkesen” tettek tanúságot Krisztusról. A csodát a tömeg is érezte, hiszen mindegyikük saját nyelvén hallotta és értette, amit Péter arám nyelven prédikált!

2. Kegyelmi adományok (1Kor 12, 3b–7. 12–13)

Mindannyian kaptunk kegyelmi adományt. Ezen nemcsak a sajátos adottságot, a velünk született vagy örökölt képességeket, talentumokat értjük, hanem azt az isteni ajándékot, amelyet mindenki „testre szabottan” kap, hogy vele a közösséget építse, szolgálja. Az adományok, szolgálatok és jelek nem arra valók, hogy egyházi vagy világi karrierünket építsük, és másokat kihasználva vagy elnyomva saját pecsenyénket sütögezzük, hanem azért kaptuk, hogy bennük Isten megdicsőüljön, és országa épüljön. Erre küld és képesít a pünkösd Lélek. Az elvesztegetett talentum, a ki nem használt lehetőségek kárt okoznak nemcsak magunknak, de a ránk bízottaknak is.

3. Vegyétek a Szentlelket! (Jn 20, 19–23)

Sokan hisznek a világon Istenben. Sokan tartják az Atyát teremtőjüknek. Számottevő azok száma is, akiknek szemében Jézus igazi tanító, különleges próféta. De sokkal kevesebben vannak olyanok, akik a Teremtő Lelket, az Atya és a Fiú személyé lett Szeretetét hiszik és vallják. Igazából csak azok számára jelent valamit pünkösd ünnepe, akikben „megszületett”, otthonra talált a Lélek. Akik folyton megélik ezt a gyönyörűséges, felfoghatatlan titkot: az Atya szüli a Fiát a Lélekben. Ahogyan Mária fogan a Lélek által és szüli a második isteni személyt. Ahogyan már húsvétkor rájuk lehelt. S még inkább az ötvenedik napon (pentekoste) megnyilvánult, miközben a zsidók a szövetség emlékünnepe tartották, szélzúgás és tűz kíséretében létrejött az egyház.

Kanada egyik tartományát Manitobának hívják, és ma is indiánok lakják. Hazájukat a Nagy Szellem földjének nevezik. Egykori királyuk minden esztendőben, meghatározott napon hírnököket küldött országa minden városába, hogy elvigyék a palotában gyújtott új tüzet. Ezért nevezték az uralkodót tűzkirálynak. A küldöttek minden házba bementek, kioltották a régi tüzet, és a királytűzről újat gyújtottak. Valami ehhez hasonló történt pünkösdkor.

Ez a belső tűz vezette az apostolokat, hogy izzó lelkesedéssel, szenvedéllyel vessék bele magukat Krisztus szolgálatába. Láthatóvá lett az új világ. A Lélek kiáradt. A féltős Péter végre megérett arra, hogy beszéljen. Kőszikla lett. Ami eddig rejtve volt, amit csak súgva mertek egymásnak mondani, mostantól a háztetőkről hirdették. Megszületett a Lélek jegyese, az egyház.

Készülnünk kell a Lélek „születésére”. S még inkább fogadására. Nekünk, az egyház tagjainak, a mindenkori keresztényeknek küldetésünk van. Mert ugyan lámpalázzal, szorongással állunk ki eléje, de mégiscsak Lelkes üzenetünket szomjazza a világ. Az eszmékben és piacokban megcsömörlött emberek milliói gyógyírt, vigasztalást várnak, lelki kísértőt látnak bennünk. Nem szakértőket, nem kritikusokat vagy megmondó embereket, akik tisztes távolságból, kívülről, kellő gyanakvással szemlélik az egyház tetteit, és nem kívánnak „befolyjni”, nehogy túlságosan megégessék magukat, hanem prófétai lelkű keresztényeket várnak, akik mernek testvérként melljük szegődni az élet zarándokútján. Maga a pünkösdi Lélek képesít erre.

A Lélek ott fúj, ahol akar – mondja Jézus, de azért nem mindegy, hogy meghalljuk-e ezt a fuvallatot, vagy elzárkózunk előle. A magyar nyelv nagyon ráérezett például arra, amikor valaki meghallja a Lélek sugalmazását: lelkesedik, fellelkesül, lelkenedik, lélek-lélegzet-lehellet. De ugyanez látszik más szavaknál is: lelkiület, lelketlen stb. Ha belegondolunk, valójában már itt kiderül, hogy a Szentlélek munkájának – ha hagyjuk – életünkben mindenhez köze van. Ő adja a jó gondolatokat, ő van a megérzéseink mögött, ő csalogatja ki belőlünk a jót, mint a csigát a házából, ő tartja meg bennünk a kezdeti lelkesedést, mint hamu alatt a tüzet. Ő serkent túllépni kudarcainkon és az emberi rosszindulat kerékkötő gátlásain. Ő a mi lelki-szellemi „húrjaink” belső mozgatója. Jöjj Szentlélekisten! Tölts el minket erőddel, bölcsességeddel!

Sebestyén Péter

Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük Neked a pünkösdi Lelket, aki jelen van mindennap a szentmisén és mindenütt, ahol kiszolgáltató szentségeidet. Köszönjük, hogy minden szentségkiszolgáltatás egy kis pünkösöd, ahol a teremtő Lélek működik csodálatos erővel, és nemcsak helyreállítja a teremtés rendjét, hanem már az új teremtést készíti elő, hozza létre bennünk. Add, kérünk, kegyelmedet, hogy napról napra átengedjük magunkat a Lélek újjáteremtő munkájának, hogy Isten országa bennünk és általunk formálódjék a világban.

(Barsi Baláza- Telek Péter Pál: Magasság és mélység)

Az én elsőáldozásom

Végre elérkezett a várva várt nap, május 21. az elsőáldozás vasárnapja. Azért vártam annyira ezt a napot, mert már régóta készültem rá, hogy Jézust a szívembe fogadjam.

Az osztálytársaimmal külön fakultatív hittanra jártunk, ahol Györgyi néni dalokkal, imádsággal, beszélgetésekkel próbálta megismertetni velünk a hit fontosságát, Jézus szeretetét.

Beért a munkánk gyümölcse. Nem gondoltam, hogy ilyen jó érzés lesz tiszta szívvel magamhoz venni Jézust. Az is nagyon jó volt ezen a szentmisén, hogy mi is kivettük a részünket a feladatokból. Szolgáltunk az Úrnak énekkel, felolvasással.

„Jézusom én szeretlek, égen földön kereslek, tudom jól, hogy megtalállak...” - hangzott a záróének. Valóban megtaláltam őt, tudom, csak rajtam múlik, hogy velem is maradjon. Az életben csak egyszer van elsőáldozás, de kívánom, hogy mindenkinek része legyen ebben az érzésben.

*Kürtösi Gábor 4.a. osztályos tanuló
Hitoktatója: Szabóné Mozsárik Györgyi*

Anyának lenni

Álmodozó Szépség,
Miért gyötör kétség?
Tán hiába fürkészed a réteket?
Nem jönnek érted hercegek?

Hamis ábránd a tiéd
Mástól várd az Élet gyümölcset.
Légy büszke anya
Tiéd a Föld legszebb angyala!

A nő így válik benned nemessé,
Irigyel érte lány s meddő vénség.
Asszonyok, kiknek van gyermeke,
Szemükben csillan a kisdéd szeretete.

Alszik a baba, mélyen, csendesen,
Álmában mosolyog édesen
Arcát szépséged övezi,
s ha felnő, ő is a herceget keresi.

Róka Miklósné

Historia Domus

Megkezdődött a 2025-ös szentév előkészítése a Vatikánban

„A szentév mindig nagy lelki, egyházi és társadalmi jelentőségű esemény volt az Egyház életében. Amióta VIII. Bonifác 1300-ban bevezette az első szentévet – százéves ismétlődéssel, amely aztán a bibliai mintára ötvenévéssé vált, majd huszonöt évenként ismétlődőként állandósult –, Isten hívő szent népe ezt az ünnepet a kegyelem különleges ajándékaként éli meg, melyet a bűnök bocsánata és különösen a búcsú, Isten irgalmának teljes kifejeződése jellemez.

A hívők, gyakran egy hosszú zarándokút végén, az Egyház lelki kincseiből merítenek, amikor a Szent Kapun áthaladnak, és kifejezik tiszteletüket Péter és Pál apostol ereklyéi előtt, melyeket a római bazilikákban őriznek. Az évszázadok során zarándokok milliói keresték fel ezeket a szent helyeket, élő tanúságot téve az Egyház mindig érvényes hitéről.

Forrás: Vatikáni Rádió

Tervezett programok a búcsúig

Kedves Testvérek!

- Pünkösöd hétfői (**május 29-én**) egyházközségi napunk Kunpusztai majorban kerül megrendezésre.
- Június 4.-én** lesz a Fülöpházi templom búcsúja
- Június 11.-én** Úrnapja! (Sátorkészítők figyelem!)
- Június 18-án** vasárnap 9.00-kor fog kezdődni a Tanévzáró Szentmisénk. Ovisoktól kezdve Mindenkit várunk! 😊
- Június 24.-én** 10 órakor Tompa Szabolcsot és Kisjuhász Tibort Érsek atya pappá szenteli Kalocsán.
- Június 25.-án** 10.00-kor lesz Szabolcs atya újmiséje Kecskemét – Szent Család plébánián.
- Július 1.-én** 17.00-kor lesz Tibor atya újmiséje Lajosmizsén.
- Nyári hittanos táborunk **július 10 - 14.-éig** lesz Szobon.
- Egyházmegyei Ifjúsági Lelkigyakorlatos táborunk Bugacon, a Hittanyán lesz **augusztus 6-13.-ig**. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!
- Augusztus 20.-án** a búcsúnk 10 órakor kezdődik.
- A templomunk 110 éves lesz és köszöntjük a településünkről származó aranymisés Görbe László piarista atyát.

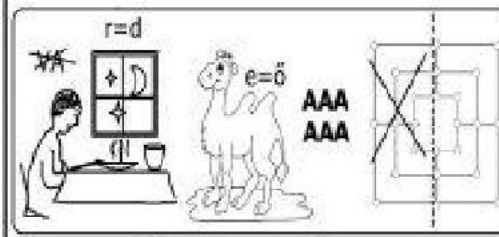
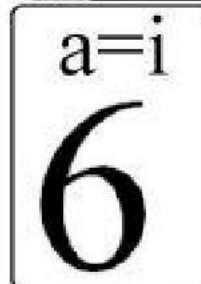
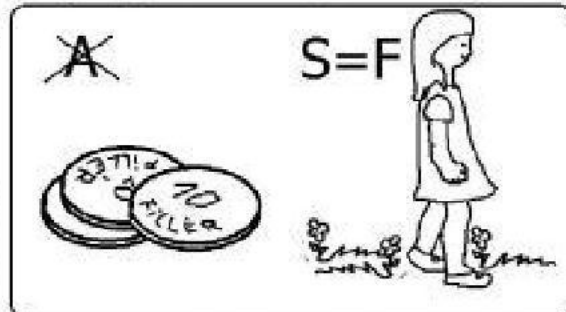
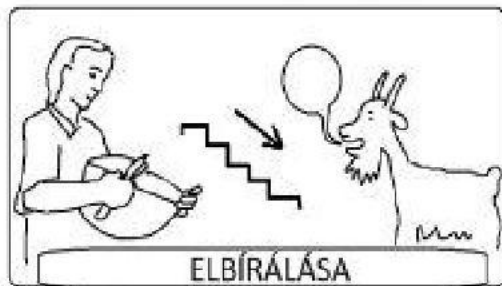
Minden alkalomra szeretettel hívjuk a Testvéreket és reméljük, hogy testi-lelki töltődésre és a közösség megerősödésére válik.

Szeretettel: Norbi atya

MELYEK A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKAI ? PRÓBÁLD MEGFEJTENI A KÉPREJTVÉNYEK ALAPJÁN!

1 Kor 12,8

Lassan járj, tovább érsz

Lengyel mese: (Fordította: Jékely Zoltán)

Teknősbékáné elhatározta, hogy húsos lepényt süt. Nekilátott — de nincs kovásza. — Ébredj, Teknősbéka apó, eleget aludtál! Szaladj el Nyuszi komaasszonyhoz, kérj tőle kovászt. Teknősbéka apó félálomban nyögött valamit, álmos szemét éppen hogy kinyitotta egy kicsit s morcosán kérdezte:— Mit akarsz? — Mondom, szaladj el kovászért Nyuszi komaasszonyhoz! — Én még életemben soha, sehova nem szaladtam. De menni, mehetek — mormogta Teknősbéka apó. Leült, gondolkozott, majd nyögve, nagy óvatosan lemaszott a kemencepadkáról. — Siess már egy kicsit, a lusta mindenedet! — sürgette Teknősbékáné az urát. — Minek úgy sietni?

Talán bizony hiába mondják, hogy lassan járj — tovább érsz? De amíg lekecmergett, amíg a posztócsizmát felrántogatta, amíg bebújt a ködmönébe és a sapkáját a fülére húzta — egy nap eltelt bele. — Hát te mit topogsz egyhelyben, te világ lustája! Az idő eljárt, s megszárad a kenyértésztám! — Sehol se találok az övemet! Úgy látszik, elkallódott — dörögött Teknősbéka apó. — Ismerlek már! — kiáltott fel Teknősbékáné és maga kezdte keresgélni az elkallódott holmit.

Amíg keresték, még egy nap telt bele. Végre felcsatolta Teknősbéka apó az övét, a gallérját felhajtotta, átemelte az egyik lábát a küszöbön, majd utána a másikat — aztán a harmadikat, végül a negyediket, s így szerencsésen kiért az útra. — Aztán csak ne húzd az időt, hiszen vendégeket hívtam a lepényre! — kiáltott utána a küszöbről Teknősbéka anyó. — Tudom, tudom ... — Hát edényt viszel-e magaddal? — Ejnye, egészen elfelejtettem — kapott a homlokához Teknősbéka apó —, hozd már ide, nincs kedvem visszafordulni.

Bezzeg a Nyúl izibe megfordult volna! Te meg csak egyhelyben topogsz, akár a medve a méhkas körül — szólta Teknősbéka anyó és odaadta neki a kovászos edényt. — Megint azzal az ugrifüles Nyúllal állsz elő! — mormogta Teknősbéka apó. — Ugrik ide, ugrik oda, ez az egész tudománya. Én hozzá képest mégiscsak tekintélyes gazda vagyok: akárhova megyek, a háztető mindig itt van a fejem fölött! Ezt próbálja utánam az a tapsifüles!

A kovászos edényt kényelmesen a hóna alá fogta, a sapkáját egészen a szemére húzta és elindult Nyúl anyóhoz. Míg Teknősbéka apó odajárt, Teknősbéka anyó mind színezgette magában a vendégséget: hogy eszik magukat tele a vendégek az ízletes káposztával s hagymával, hússal töltött foszlós lepénnyel! És hozzákezdett a töltelék elkészítéséhez. Közben egészen besötétedett, már legfőbb ideje volt, hogy Teknősbéka apó visszatérjen, de még híre-hamva sem volt. A vendégség megérkezett, de, sajnos, nem kóstolhatták meg Teknősbéka anyó lepényét. Nyámoghattak a tölteléken ...

Elmúlt egy nap, elmúlt kettő — de se kovász, se Teknősbéka apó. Elmúlt egy hét, el kettő, el három is. Úgy eltűnt Teknősbéka apó, mintha a föld nyelte volna el. — De vajon hova tűnhetett el? — tűnődött Teknősbéka anyó. — Még ha messzire küldtem volna! De hisz csak egy ugrásnyira küldtem, a falu végére!... Várta, várta, de hiába várta. Eltelt még négy hét. — Megyek s megnézem, nem ragadt-e ott Nyúl komaasszony nál — gondolta Teknősbéka anyó. Kendőt kötött és kinyitotta az ajtót. Hát, lássatok csodát, Teknősbéka apó jön, jön az úton, döcög, döcög nagy sietősen, s a kovászos edényt szorosán, nagy vigyázattal a hóna alá fogja. — No, végre! — örvendezett Teknősbéka anyó és gyorsan kitárta az ajtót.

Egy óra sem telt el, befordult Teknősbéka apó az udvarra, odaért az ajtóhoz és a küszöbön megállt, hadd szusszanjon egyet. Végre kiszuszogta magát, s az egyik lábát szerencsésen átemelte a küszöbön. Éppen emelintette a másikat is, de szakadt posztócsizmájában elbotlott és zsupsz, szépen hasra esett. A feje már a kunyhóban volt, de a lába kívül maradt. Az edény pozdorjává tört, a kovász meg — placcs! — szétfolyt a szoba földjén. — Hej, te szerencsétlen! — sipítozott fölötte Teknősbéka anyó. — Hét hétig hoztad a kovászt, de a kunyhóba csak nem értél el vele! Csak pazaroltad a drága időt! — Bizony, bizony ... — morgott Teknősbéka apó. — Nem mondtam neked, hogy ne sietess, mert abból csak baj lesz? Így is történt! Nemhiába mondják: lassan járj — tovább érsz!...

Egyházközségi hírek

Esküvő

- Valkai Norbert - Gyurgyik Fanni
- Lörinc Tamás - Kollár Kitti
- Börönte Gábor - Major Danka
- Balla Gábor-Tarjáni Szilvia Glória
- Litóczki Imre - Somi Hajnalka
- Fülöp Sándor - Taskó Lídia Virág
- Asztalos István - Városi Bernadett

Keresztelés

- Renn René (Renn Dirk-Valkai Nikoletta),
- Béni Szofi (Béni Tibor Csaba- Marton Adrien)
- Béni Hanna (Béni Tibor Csaba- Marton Adrien)
- Fazekas Dorina (Fazekas László- Sipla Mónika)
- Basky Kornél (Basky Viktor- Romsics Zsanett)
- Petrus Zsuzsanna (Petrus Roland- Szabó Gabriella)
- Petrus Orsolya (Petrus Roland- Szabó Gabriella)
- Petrus Regina Erzsébet (Petrus Roland- Szabó Gabriella)
- Kis Gergő (Kis Dániel- Szabó Boglárka)
- Paulina Csaba István (Paulina Csaba- Márton Hajnalka)
- Szabó Sándor (Szabó Sándor- Simon Katalin)
- Gajdácsi Zselyke (Gajdácsi Attila- Vadászi Anett)
- Szabó Boróka (Szabó Sándor- Pátkai Dóra)
- Szabó Sándor (Szabó Sándor- Pátkai Dóra)
- Szabó József (Szabó Sándor- Pátkai Dóra)
- Berente Vince (Berente Ferenc Roland- Kiss Alexandra)
- Berente Zoltán (Berente Zoltán- Fehér Annamária)
- Homoki Janka (homoki Zsolt- Patai Szabina)
- Dorcsák Kitti (Dorcsák Dávid- Kovács Szilvia)
- Déri Miksa Mihály (Déri Barnabás- Csirke Zsófia Erzsébet)
- Podonyi Marcell (Podonyi Csaba- Kriminár Laura Krisztina)
- Jakab Melissza (Jakab Lajos- Juhász Laura)
- Bauer Kitti (Bauer Zoltán- Fazekas Dóra)

Elhunytak

- Boros János
- Herczeg Jánosné (Csontos Julianna)
- László Jánosné (Kósa Irén)
- Pap Gábor
- Horváth Sándorné (Hegedüs Eszter)

Szentségekkel ellátva:

- Sörös Ferencné (Tóth Erzsébet)
- Szórád Gáborné (Somodi Erzsébet)

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya, Halák Ferenc és Elza, Kelemenné Mária, Kerekes Rita, Kürtösi Gábor, Langmajer Dóra, Oreskó Imre és Tünde, Róka Miklósné, Szegedi Borbála, Tózsér Márk, Vágóné Schiszler Zsuzsanna **Szerkesztési, tördelési munkák:** Oreskó Imre, Tózsér Márk **Nyomdai kivitelezés:** Andrásy Írószer

Elsőáldozók 2023. 05. 21

Szeretettel gratulálunk az elsőáldozóknak és az őket felkészítő atyának és a hitoktatóknak!

Elsőáldozók 2023. 05. 14

Szeretettel gratulálunk az elsőáldozóknak és az őket felkészítő atyának és a hitoktatóknak!

